

Sygn. akt II CSK 460/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. J.

przy uczestnictwie J. K. i B. J.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania J. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I 1Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w K. na rzecz adwokata A. R. wynagrodzenie w kwocie 900,- (dziewięćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania J. K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja uczestniczek powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że powołane przesłanki rzeczywiście zaistniały. Wskazane zagadnienie prawne nie nosi cechy istotności i nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wniosek samoistnego posiadacza o wykup do właściciela gruntu, a tym bardziej do podmiotu nie będącego jego właścicielem nie przerywa bowiem biegu zasiedzenia, a może mieć jedynie znaczenie dla oceny charakteru posiadania - dobrej lub złej wierze (postanowienie z dnia 5 grudnia 2002 r., I CKN 1182/00, nie publ.). Powołane przez skarżącą orzeczenia Sądu Najwyższego, dotyczące kwestii znaczenia jakie dla przerwania biegu zasiedzenia ma wszczęcie postępowania o stwierdzenie nabycia własności

nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r., akcentowały tożsamość przesłanki posiadania jako warunku nabycia własności na podstawie art. 172 k.c. oraz podstawie tej ustawy i stwierdzały, że przerywa ono bieg zasiedzenia tylko w stosunku do posiadacza, który brał udział w postępowaniu uwłaszczeniowym, a wydanie decyzji mogłoby mieć znaczenie dla nabycia własności przez zasiedzenie, gdyby spowodowało zmianę w stanie posiadania przedmiotu zasiedzenia. Wniosek o wykup nie ma znaczenia dla biegu posiadania a świadczy jedynie o tym, że jest ono posiadaniem w złej wierze. Z tej też przyczyny argumenty związane z naruszeniem, zdaniem skarżącej, przepisów prawa procesowego wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych w tej kwestii nie mogą skutecznie uzasadniać przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 8 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).